Saatçinin
Festivali
Yavuz DEMİRKIRAN

Saatçinin Festivali

Yavuz DEMİRKIRAN

Tickford kasabasında saatler her yerdeydi. Duvarlarda asılı, vitrinlerde durur, raflarda otururlardı. Her saatin kendine özgü komik bir kişiliği vardı. Bazıları hızlı, bazıları yavaş çalışırdı ve bir yaşlı saat gece yarısı olsa bile hep öğle vakti çalardı. Herkes tik tak eden dostlarını severdi.

Henry saatçinin çırağıydı. Küçük ve sıskaydı, dağınık bakır kızıl saçları ve boynunda pirinç bir büyüteç vardı. Her sabah Usta Osric'in dükkânında saatleri kurar, dişlileri parlatırdı. Uzun boylu, kambur ve beyaz bıyıklı Usta Osric ona dikkatle dinlemeyi öğretti. 'Her saatin bir sesi vardır,' derdi. Henry iyi dinlerdi.

Henry'nin en iyi arkadaşı Pip'ti; yuvarlak yüzlü, iki tombul örgülü ve ipinde teneke düdüğü olan bir kızdı. Pip gürültüyü severdi. Henry çalışırken düdüğünü çalar ve saatler onun ezgileriyle tik tak ediyor gibi görünürdü. 'Bir gün,' dedi Pip, 'müzikli, saatli ve herkesin dans ettiği bir festival yapacağız!' Henry sırıttı. Haklı olmasını umdu.

Yıllık Saatçinin Festivali'ne sadece bir hafta kalmıştı. Tickford'da herkes hazırlanıyordu. Dul Marlow ekmek çörekleri pişirip kurdeleler astı. Pip düdüğünü çalıştı. Henry her dişliyi parlatı. Ama pazartesi sabahı kasaba meydanındaki en eski saat hüzünlü küçük bir takırtıyla durdu. Akrebiyle yelkovanı heykel gibi dondu.

Usta Osric merdivenle kadim saate tırmandı. Pirinç kapağını açıp yuvarlak gözlükleriyle içeri baktı. 'Eyvah,' dedi. 'Ana yay kurulu, ama saat tik tak etmiyor. O olmadan diğer saatler ritmini kaybediyor. Festival yok.' Buruşuk elleri titredi. Henry öne çıktı. 'Ben yardım ederim, Usta Osric.'

Henry pirinç büyüteci gözüne takıp saatin derinliklerine baktı. Dişliler hareketsizdi. Yaylar sessizdi. Bütün bedeniyle dinledi. Sonra uzakta bir arı gibi ince, hafif bir uğultu duydu. 'Bir düzen var,' diye fısıldadı. 'Saatin yeniden çalışması için özel bir müzikal düzene ihtiyacı var.' Usta Osric'e söylemek için aceleyle gitti.

Usta Osric uzun beyaz bıyığını sıvazladı. 'Çok eskiden saatler bir şarkıyla uyum içinde çalışırdı,' dedi. 'Ama şarkı kayboldu.' Henry ve Pip eski kitapları ve tozlu rafları aradı. Sonunda çatlak deri bir defterde Henry bir nota sayfası buldu. 'Bak, Pip! Müzikal düzen bu!' Pip notaları okudu ve düdüğünde çaldı.

Ezgi basit ve neşeliydi. Ama Henry saati ayarlamaya çalışınca yine durdu. 'Düzen birden fazla sese ihtiyaç duyuyor,' dedi. 'Saatler birlikte çalışmalı.' Pip başını salladı. 'O zaman herkese ihtiyacımız var! Dul Marlow'a soralım.' Fırıncı tombul ve iyi kalpliydi, lavanta renkli şalı ve sıcak kahverengi gözleri vardı. Ellerini çırptı. 'Bana bırakın.'

Dul Marlow köylüleri meydanda topladı. Ekmek çöreklerini dağıtıp planı anlattı. 'Henry saati onarırken biz ritmi alkışlayacağız!' dedi. Pip ezgiyi düdüğünde çaldı. Henry onlara düzeni gösterdi: alkış, alkış, tik, tak. İlk başta karmakarışık geldi. Ama mükemmel olana kadar tekrar tekrar çalıştılar.

Henry aletleriyle merdivene tırmandı. Dişlileri yağladı ve yayları kontrol etti. Köylüler alkışladı ve Pip müzikal düzeni düdüğünde çaldı. Henry dinledi. Küçük bir vidayı sıktı. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Yine hiçbir şey. Elleri terlemişti. 'Bilmiyorum,' diye fısıldadı. Ama köylüler sabit ve güçlü bir şekilde alkışlamaya devam etti.

Sonra Henry bir dişlinin arkasında saklı küçük bir kolu fark etti. Sıkışmıştı. Nazikçe parmağıyla dürttü. Kol yerine oturdu! Birdenbire yaşlı saat uğuldadı. Dişlileri önce yavaş, sonra daha hızlı dönmeye başladı. Akrep ve yelkovan hareket etti. Sarkaç sallandı. Henry bağırdı: 'Çalışıyor! Ritmi sürdürün!' Köylüler gittikçe daha yüksek sesle alkışladı.

Saat bir, iki, üç kez çaldı. Sonra Tickford'daki bütün saatler ona katıldı. Hızlı saatler ve yavaş saatler, öğle vakti saati ve cep saatleri hep birlikte tik tak etti ve çaldı. Festival kurtuldu! Usta Osric mürekkep lekeli parmağıyla gözlerini sildi. 'Başardın, Henry. Takım çalışması saati geri getirdi.'

O akşam meydan fenerler ve müzikle doldu. Pip düdüğünü çaldı ve Dul Marlow sıcak ekmek dağıttı. Henry, pirinç büyüteci parlayarak Usta Osric'in yanında durdu. 'Görüyorsun,' dedi yaşlı saatçi, 'her saatin bir sesi vardır, ama birlikte bir şarkı yaparlar.' Henry gülümsedi. Tarihin birçok el tarafından yaşatıldığını öğrenmişti.

Festival bütün gece sürdü. İnsanlar dans etti ve güldü. Saatler uyum içinde çaldı ve yaşlı saat kusursuz zamanı tuttu. Henry gurur duydu. Müzikal düzeni o bulmuştu, ama Pip'in düdüğü, Dul Marlow'un ekmeği ve köylülerin alkışı olmasaydı, sadece bir ezgi olarak kalırdı. İşbirliği ortak tarihlerini kurtarmıştı.

O günden sonra Tickford halkı saatlerini farklı dinledi. Hızlı tik takları, yavaş tik takları ve öğle vakti çanlarını tek büyük bir aile olarak duydular. Henry kasabanın en genç saatçisi oldu. Pirinç büyüteci boynunda taşıdı ve küçük ellerle birçok arkadaşın büyük sorunları çözebileceğini hep hatırladı.

Ve her yıl Saatçinin Festivali geldiğinde, köylüler özel ritmi alkışladı ve Pip düdüğünü çaldı. En eski saat şarkıya öncülük etti ve bütün saatler neşeyle çaldı. İşbirliği ve müzik meydanı doldurdu ve kasabanın ortak tarihi, herkesin keyif alması için sıcak ve parlak bir şekilde tik tak etmeye devam etti.